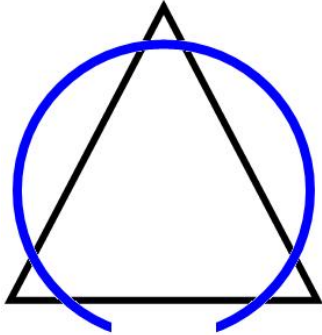

Vägen

I begynnelsen fanns bara vatten och jord. En dag sprack det i jorden och en liten blomma växte upp. Blomman stod där ensam på den karga marken, plötsligt sprack knoppen ut och kronbladen vecklades ut. Mitt i blomman stod det en vägvisare. Det var den första vägvisaren, vart hon än gick fram började marken gro och liv sprudlade fram. Snart blomstrade världen av liv som vägvisaren skapat, men hon hade ännu inte lyckats skapa några nya vägvisare.

Under sina försök att skapa nya vägvisare uppkom de olika folkslagen som svartblod och alver. Svartbloden uppkom när hon försökte skapa vägvisare ur flugsvampens myceler. Men detta folk var ju inte alls som hon, färgat mörkt av jorden och groteska till utseendet inte alls så skön som hon. Alverna uppkom när hon lyckades skapa ett vackert folk ur månens sken. Men även detta folk skilde sig mycket från henne, det var ett högburet folkslag och inte alls så små som hon var. Hon förmådde helt enkelt inte att skapa ytterligare ett folk efter dessa två som ständigt var i konflikt med varandra att hon lät det vara.

En dag när hon var ute och vandrade i den sköna skogen råkade ett träd välta över henne. Hon blev svårt skadad och låg där länge i plågor under trädet eftersom ingen kunde hjälpa henne. Precis innan hon dog såg hon två vägvisare blomma ut bredvid henne. De två nya vägvisarna såg på när den första löstes upp i intet, dem kom att kalla henne Amira. Ur leran där Amira låg när hon dog reste sig den första människan, Oana. Eftersom människor var beroende av vägvisare levde dem sida vid sida i flera tusen år.

Men en dag föddes en människa av en kvinna och inte ur en död vägvisares lera. Människan var inte längre en del av vägvisarna. Och människorna började leva ett eget liv utan kontakt med vägvisarna.

Vägvisarna försköts av människan som nu klarade sig själv. Vägvisarne försvann och skyntas bara då och då i skogen som spöklika varelser som försvinner lika fort de dök upp.

Några få människor fortsatte sin nära relation med vägvisarna. De kallas förkunnare av de andra människorna. Förkunnarna byggde tempel och predikade om vägen ur kartan till folket. Kartan är den skrift som de första förkunnarna skrev ner under samtal med vägvisarna för att kunna leda folket i en gemensam tro.

Tillbedjan och ceremonier

När man söker vägvisning inom vägen skall man helst gå ut i skogen, sätta sig i en glänta och öppna sina sinnen för vägvisning. Har man tur finns det en vägvisare i skogen som hör dig när du öppnar ditt hjärta och på något vis ger dig ett tecken om vad du skall göra. Vanligt är också att man går till ett tempel för att fråga en förkunnare om råd, eller att läsa i den heliga skriften kartan som sägs först blev nedtecknad av de första förkunnarna för att tiden innan splittringen aldrig skulle glömmas bort.

Det anses vara en så stor ära att få träffa en levande vägvisare att man bör offra allt och bli en förkunnare. För att kunna bli förkunnare i Adergård krävs att man går som novis i Treriks Templet tills att överförkunnaren anser att man är redo att resa ut i Adergård för att förkunna om vägen. Det är den viktigaste ceremonin som finns.

Den näst viktigaste ceremonin är begravningen när man får återförenas med Amira genom att läggas i jorden under en begravningsceremoni. Återföreningen sker i intet och själen löses upp precis som en död vägvisare. Efter att man blivit jordfäst är cirkeln sluten. Dör man däremot utan att bli jordfäst är man dömd till att vandra på jorden som spöken, precis som Mandolinerna.

